

[Christmas Møller.]

Finanslovsforslagets Overførelse til Landstinget, men at vi vil lægge Ansvaret dér, hvor Ansvaret er. De to Partier, som vil forsøge at gennemføre noget saadant, som vi anser for absolut utilstedeligt, de skal ene have Ansvaret derfor. Det er ogsaa ganske sikkert, at hvis vi nu gik til at stemme for dette Finanslovsforslag, saa skulde vi nok senere faa at høre fra de Herrer, at saa var det dog altsaa ikke saa slemt, saa alvorligt ment, og at vi havde taget et Medansvar for, hvad der her er gjort.“

Og saaledes som den højtærede Finansminister kunde tænke sig, de Radikale og Socialdemokraterne den Gang vilde have sagt — at det jo saa ikke var saa alvorligt ment — saaledes har jeg vel ogsaa Lov til at tro, at man fra Venstres Side vilde have tænkt og sagt i Dag.

I et af Venstres største Blade, „Fyns Tidende“, stod der den 17. Marts en Artikel, udsendt af Venstres Pressebureau, om det radikale Venstres og Socialdemokratiets Ændringsforslag til Finanslovsforslaget. Den har Overskriften: „Finanslovsbetænkningen afgivet. Socialdemokraterne og de Radikale vil lovgive paa Krigsministeriets Budget.“ Og med alle Tegn paa Forargelse afviser man en saadan Lovgivning. Spørgsmaalet bliver da, om Venstre virkelig tror, at dette Parti kan have Privilegium paa at bestemme, hvad der er Lovgivning paa Finansloven. Naar det kan være Lovgivning paa Finansloven at sætte nogle Bevillinger ned, saaledes som Radikale og Socialdemokrater vilde det, mon det saa ikke er Lovgivning paa Finansloven at sætte saadanne Bevillinger ind, som ikke bringer Forsvarslovene i den Stand, som de efter Venstres egen udtalte Mening bør have.

Der tales om, at der stadig førtes Forhandlinger om Forsvarssagen. Dette er ikke rigtigt. Forhandlingerne var brudt for anden Gang, og paa Spørgsmaalet om nye Forhandlinger svarede vi, at vi altid var villige til at tale om Spørgsmaalet, ligesom vi efter Valget er villige dertil, men Krisen fremkaldte Venstre ved, trods Statsministerens klare Ord, til Slut at stille sig paa et bestemt Beløb, som maatte bruges til Rigets Forsvar, og fra hvilket Beløb hverken Partiet eller Regeringen overhovedet var til at rokke. I de godt to Aar, Ministeriet har siddet, har vi for saa vidt været inde i en latent politisk Krise, stammende fra, at Ministeriet og Venstre ikke har villet føre den Samarbej-

dets Politik, som ene kan bringe Fasthed og Styrke.

Vi har intet imod, at Vælgerne spørges, tværtimod, vi indanker trøstigt vor Politik for Vælgernes Domstol, og vi siger til dem, at vel er det et enkelt Spørgsmaal, som har fremkaldt Valget, saaledes som det ved saa mange tidligere Lejligheder har været et enkelt Spørgsmaal, men ved Valget skal Vælgerne — det viser hele vor politiske Historie — træffe Afgørelse ikke alene i dette Spørgsmaal, men ogsaa træffe Afgørelse om den almindelige Politik, der skal følges i Landet.

Saaledes som Landet er delt politisk, bliver da Spørgsmaalet til Vælgerne: hvilket Parti vil de paa Valgdagen give øget Indflydelse, øget Indflydelse til i Forsvarsspørgsmaalet som i andre politiske Spørgsmaal at gøre sine Anskuelser gældende. Vi haaber og tror, at Vælgerne vil give os øget Indflydelse til at føre vor Politik frem.

Vi ønsker en Fortsættelse af Besparelser- og Forenklingspolitikken, til hvilken mit Parti har medvirket saa godt som noget. Vi ønsker en Omlægning af Skatterne fra direkte til indirekte, og ved Siden af denne økonomiske Politik, som vi mener er til betydelig Gavn for Erhvervslivet, ønsker vi, at der føres en Erhvervs politik paa Linie med de Lovforslag, mit Parti enstemmigt Gang paa Gang har forelagt, hvorefter man ikke øser Penge ud til Tilskud eller Laan, men gennemfører praktiske Foranstaltninger til Mildnelse af Krisen og ikke viger tilbage for at anvende Told paa Omraader, hvor dette Middel kan anvendes. Men først og fremmest vil Forsvarsspørgsmaalet blive Valgets Spørgsmaal, som det var det i 1909 og i 1910. Vi nærer Tro til, at Folket, stillet overfor sit Ansvar, vil træffe den rigtige Afgørelse, som det gjorde i 1909 og 1910, og saaledes at Mulighed derved skabes for en betryggende, en ærlig Ordning af vort Lands vigtigste Spørgsmaal.

Dahlgaard: Det foreliggende Forslag til Bevillingslov gaar jo ud paa at bemyndige Finansministeren til at afholde Udgifterne i den kommende Tid i Henhold til Finansloven for 1928—1929 og den sig dertil sluttende Tillægsbevillingslov. Denne Affattelse af Lovforslaget er, som nævnt, i den strengeste Overensstemmelse med Grundlovens Ord. Det synes, som om Grundloven af 1915 har regnet med, at Tillægsbevillingsloven altid vil være vedtaget, inden en midlertidig Bevillingslov gives. Det er ogsaa rigtigt, hvad der er sagt, at et lignende Tilfælde indtraadte i 1927, da den